

Sygn. akt I CSK 431/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa B. sp. z o.o. w P.

przeciwko J. M.

o nakazanie i zakazanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód B. sp. z o.o. w P. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 stycznia 2015 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby skarga była oczywiście uzasadniona. Wskazane w skardze zagadnienie prawne jest próbą przypisania Sądowi Apelacyjnemu tego, że oparł on swoje rozstrzygnięcie na dowolnym ustaleniu, że wskutek upływu określonego przezeń czasu działanie pozwanego nie może być kwalifikowane, jako naruszenie prawa ze znaku ochronnego. Rozważania na temat tolerowania przez powódkę naruszeń jej prawa ze znaku towarowego były zaś tylko jednym z wielu argumentów, które dopiero łącznie doprowadziły Sąd Apelacyjny do konkluzji, iż brak podstaw do stwierdzenia, że w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy pozwany nie naruszył prawa powódki przysługującego jej ze znaku towarowego. W takim ujęciu branie pod uwagę tolerowania korzystania przez uprawnionego ze znaku przez inną osobę nie stwarza niebezpieczeństwa wprowadzenia do systemu znaków towarowych bezprawnie nowej instytucji, ale jest elementem całościowej oceny zachowania

osoby, której przypisuje się naruszenie prawa ze znaku towarowego. Uzasadnienie oczywistego naruszenia w zaskarżonym wyroku, wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów jest w istocie polemiką z ustaleniami, jakich dokonał Sąd Apelacyjny, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. jest w skardze kasacyjnej niedopuszczalne. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw